

Texten ingår i:

Håkan Jönson (red.)

Perspektiv på ålderism

Sid. 229-248

DOI: <https://doi.org/10.37852/oblu.117.152>

Denna text är licensierad under CC-BY, Erkännande. (Se fullständiga villkor: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv>) Enligt licensen får verket spridas och bearbetas utan att tillstånd behövs, men verkets upphovsperson måste anges.

ISBN (elektroniskt): 978-91-7895-541-1

DOI: <https://doi.org/10.37852/oblu.117>

© Författarna & Social Work Press 2021

Redaktör: Håkan Jönson

Layout: Patrik Hekkala

Adress: Social Work Press, Box 23, 221 00 Lund

13. Äldreboendets mångetniska arbetsgrupp och föreställningar om äldre omsorgsmottagares förändringsresistens

PALLE STORM

Inledning

Hur hanterar och hur förhåller sig omsorgsarbetare (undersköterskor och vårdbiträden) till situationer där de äldre omsorgsmottagarna genom tal eller handling uttrycker skepticism, motstånd, fördomar eller kränkningar som grundas på omsorgsarbetarnas hudfärg och/eller språkbarriärer? Förekomsten av diskriminering utifrån personalens etniska bakgrund har diskuterats i såväl nationell som internationell forskning (Berdes & Eckert 2001; Doyle & Timonen 2010; Jönson 2007; Lill 2007; Sörensdotter 2008). Ett återkommande tema i studierna är om dessa uttryck ska tolkas som rasism eller som något annat samt om det är något som är möjligt eller prioriterat att försöka förändra (Jönson 2006; Jönson 2007; Storm 2018). Oavsett om det är hemtjänsten eller äldreboendena som varit i fokus, betraktas i den tidigare forskningen fördomsfulla, kränkande och rasistiska kommentarer från omsorgsmottagarna som annorlunda än motsvarande uttryck för etnisk diskriminering som sker utanför omsorgsorganisationen. Vidare framkommer att det ofta är omsorgsarbetarna själva som får hantera och lösa dessa situationer när de uppstår.

I detta kapitel kommer jag att använda begreppet ålderism som ett analytiskt perspektiv för att undersöka hur omsorgsarbetarna förhåller sig till olika uttryck för diskriminering och vilka konsekvenser som det genererar i det vardagliga omsorgsarbetet. Hur vi väljer att

uppfatta och tolka ett visst fenomen får konsekvenser för vilka innebörder det får. Det innebär samtidigt att jag inte undersöker vad som kan definieras som diskriminering eller rasism, utan vilken mening och vilka innebörder det får i vardagens omsorgspraktik.

I kapitlet redovisas utdrag från intervjuer från två forskningsprojekt som jag varit delaktig i. Den ena datainsamlingen skedde år 2014 inom ramen för det internationella forskningsprojektet *Healthy ageing in residential places* och bygger på intervjuer som samlades in på svenska äldreboenden i Stockholmsområdet (se Storm 2018 s. 61 för en närmare metodbeskrivning). Den andra datainsamlingen genomfördes år 2017 och bygger på intervjuer med utrikesfödda män som arbetade i äldreboenden (se Storm 2018 s. 236 för en närmare metodbeskrivning). Även om resultatet från intervjuerna är presenterade i andra texter, har jag inte tidigare analyserat dem med ett ålderismanalytiskt perspektiv.

Teoretiska utgångspunkter

Begreppet ageism/ålderism har sedan det introducerades i Robert Butlers (1969 s. 243–244) klassiska artikel "Age-ism: Another form of bigotry" utvecklats både teoretiskt och empiriskt och med olika analysnivåer i fokus (Ayalon & Tesch-Römer 2018 s. 4; Palmore 2005 s. 78). Kärnan i begreppet är att ålder, likt andra stratifieringsordningar som kön, etnicitet och sexualitet, är en social markör som skapar uppdelningar och indelningar av människor utifrån ålder. Vilken betydelse detta får beror på, som Håkan Jönson (2009 s. 193) påpekar, om vi talar om ålder i allmänhet eller om äldre personer. När det handlar om äldre personer, så kännetecknas ålderismen vanligtvis i en distansering, där de äldre anses vara essentiellt annorlunda än personer i andra ålderskategorier (Palmore 2005 s. 88).

Vilka dimensioner som begreppet ålderism innehåller skiljer sig mellan olika forskare. I en litteraturöversikt om begreppet fann Satu Heikkinen & Clary Krekula (2008 s. 8) att det innefattade fördomar, attityder och stereotyper baserade på ålder. Utöver dessa innebörder argumenterar författarna för att addera asymmetrisk maktstruktur

som ytterligare en central innebörd av begreppet ur ett sociologiskt perspektiv. En generell definition av ålderism kan utifrån Nilsson (2008 s. 27) och Aylon och Tesch-Römer (2018) synliggöra den process som reducerar åldrandet till enkom en biologisk process och som tonar ner betydelsen av de individuella, sociala, kulturella och kontextuella förutsättningar som också formar åldrandets förutsättningar och villkor. Det här innebär, som Håkan Jönson (2009 s. 18) påpekar, att ålder är en social kategorisering som utgör en grund för stratifiering och för maktrelationer i samhället. Inte sällan tillskrivs äldre personer negativa egenskaper som att vara inkompetenta, svaga, hjälplösa, gammaldags samt att ha svårt att hantera förändringar (Nilsson 2008 s. 27; Jönson 2013 s. 6).

Erdman Palmore (1999 s. 34) hör till de forskare som vill skapa en distinktion mellan negativa och positiva stereotyper av äldre personer. Genom att introducera begreppet positiv ålderism lyfter han fram tillskrivningar som visdom, lycka och pålitlighet, stereotyper som står i kontrast till de mer negativa konnotationerna inom begreppet. Detta framkommer även i Abrams, Russels, Vauclairs & Swifts (2011) studie om ålderism, som baserades på data som samlats in och analyserats inom ramen för *European Social Survey*, som visar hur äldre personer stereotypiseras som varma och vänliga. Satu Heikkinen och Clary Krekula (2008 s. 25) påpekar dock att även positiva stereotyper genomsyras av maktrelationer som framställer äldre personer som maktlösa, ofarliga och kravlösa. Avslutningsvis går det att påpeka att ålderism skapar en bild av att äldre personer i dag är annorlunda än människor i andra ålderskategorier eller livsfaser och att nästa generation äldre personer kommer att vara annorlunda än "dagens" äldre (Jönson 2013 s. 8; Palmore 1999 s. 13).

Bestående föreställningar om de allra skröpligaste omsorgsmottagarna?

Det var framför allt föreställningen om "nästa" generation äldre som annorlunda än dagens äldre som fick mig att börja fundera kring begreppet ålderism. Som Erdman Palmore (1999 s. 13) skriver finns

det också kohortförändringar som gör att dagens äldre skiljer sig från tidigare kohorter och alltmer börjar likna yngre personer. Enligt Palmore handlar det bland annat om att nya kohorter äldre personer har bättre utbildning, bättre ekonomiska förutsättningar och bättre hälsa. Framför allt är det "40-talisterna", de så kallade "babyboomers", som förväntas skilja sig och ha andra förutsättningar och krav än tidigare kohorter, både som "äldre personer" och som konsumenter av vård- och omsorgsinsatser (Andersson 2006 s. 22). Särskilt 40-talisterna har sammankopplats med begreppet "den tredje åldern", som enligt Andersson (2006 s. 22) har framställts som en period som erbjuder äldre personer i pensionsåldern möjligheter till ökad fritid och konsumtion. Vidare har denna generation stått för liberalisering av olika attityder. Denna livsfas kan ses i kontrast till den så kallade fjärde åldern, som utgörs av en tid med tilltagande sjukdom, skröplighet och död. Om vi utgår från att dagens äldre skiljer sig från gårdagens äldre utifrån resurser och sociala och politiska förändringar, så borde det också innebära en ökad tolerans och acceptans av personer med utländsk bakgrund, både i samhället i allmänhet och i deras roll som omsorgsgivare?

Själv började jag arbeta som vårdbiträde på ett servicehus år 1995. Som man och född i Sri Lanka blev jag snabbt informerad om vilka av de äldre omsorgsmottagarna som inte ville ha hjälp av män eller av mörkhyade personer. När det gällde äldre personer som inte ville ha hjälp av utrikesfödd mörkhyad personal berättade mina kollegor att det berodde på att de äldre inte var "vana" vid detta. Då köpte jag den förklaringen, förmodligen en aning okritiskt. År 2006, det vill säga elva år senare, fick jag möjlighet att inom ramen för en anställning som forskningsassistent genomföra en småskalig studie, där jag genom observationer och intervjuer studerade betydelsen av kön, hudfärg och sexualitet på ett äldreboende i Stockholmsområdet (Storm 2008). En av dem som jag intervjuade var undersköterskan Claudia som var runt 30 år och född i Chile. Under intervjun om erfarenheter av att möta rasism från de äldre berättade hon:

Trots att de är sjuka så finns det rasism, visst finns det. Men det har jag förståelse för. Det finns rasister i vår ålder 2006 liksom, så varför skulle det inte ha funnits för 100 år sedan när det inte

ens fanns invandrare i Sverige? Så att det finns, förstår ganska många av oss.

Trots att ingen av omsorgsmottagarna på den avdelning där Claudia arbetade vare sig var "100 år" eller vuxit upp i ett monoetniskt samhälle, synliggör citatet en tydlig ålderskategorisering i form av kollektiva identiteter, som fick betydelse för hur rasistiska erfarenheter tolkades och förhandlades (jfr Jönson 2009 s. 192). Dels framträdde en kategori av yngre och förstående omsorgsarbetare, dels omnämns kategorin äldre omsorgsmottagare som fixerade i en annan tid och därmed också förändringsresistenta mot det okända. Detta liknar det som jag själv fick höra när jag började arbeta i äldreomsorgen ett decennium tidigare.

Våren 2017 genomförde jag de sista intervjuerna med utrikesfödda omsorgsarbetare inom ramen för min avhandling *Betydelsen av kön och hudfärg i äldreboendets vardag under olika organisatoriska villkor* (Storm 2018). En skillnad mot föregående studie (och mina egna arbetslivserfarenheter) var att intervjupersonerna inte lika ofta hänvisade till de äldre omsorgsmottagarnas ålder, när de talade om skepticism, motstånd eller vägran att ta emot hjälp från utrikesfödd personal. I övrigt var inte mycket nytt under solen. Omsorgsarbetarnas erfarenheter av att möta skepticism, motstånd, diskriminering utifrån hudfärg var ungefär lika närvarande som tidigare.

Om frekvensen av dessa erfarenheter ökat eller minskat vet jag inte. Men sedan jag tog mina första stapplande steg som vårdbiträde och genomförde min första studie om detta ämne har onekligen en hel del hänt i samhället. Bland annat har regeringen antagit en tydligare lagstiftning mot diskriminering i arbetslivet (SFS 2008:567). En åldrande befolkning, svårigheter att rekrytera personal och en åtstramad arbetsmarknad har inneburit att utrikesfödda personer utgör och pekats ut som en nödvändig rekryteringsbas för arbete i äldreomsorgen. Andelen har också ökat över tid. Bearbetning av SCB:s yrkesstatistik (2017) visar att 25 procent av äldreomsorgens under-sköterskor och vårdbiträden är födda utanför Norden – en fördubbling sedan år 2005. Enligt en studie av Anders Giertz och Håkan Jönson (2018 s. 6), som baserar sig på medlemmar i fackförbundet Kommunal, är 61 procent av omsorgsarbetarna i Stockholmsområdet utrikes-

födda, vilket kan jämföras med 14 procent i regioner utanför storstadsområdena. Det här borde ha inneburit att frågor som rör skepticism, motstånd och vägran att ta emot hjälp från utrikesfödda mörkhyade omsorgsarbetare borde ha lyfts, i form av värdegrundsdiskussioner på arbetsplatser eller i form av kommunala eller organisatoriska policydokument. Men så verkar inte ha blivit fallet (se Storm 2018).

Om vi riktar blicken mot äldreomsorgsmottagarna, funderade jag på hur det kunde komma sig att deras inställning till att möta personal med olika hudfärg inte tycktes vara förändrad – nu borde ju rimligtvis "nästa generation" av äldre omsorgsmottagare ha flyttat in till äldreboenden. Eller är det så att det nya åldrandet framför allt förknippas med de äldre personer som befinner sig i den så kallade "tredje åldern", medan de äldre som både befinner sig i den fjärde åldern och som bor i äldreboenden snarare betraktas som "de nästan döda?" (Jönson 2009 s. 194). Kan det i sin tur bidra till att just denna kategori av äldre personer betraktas som mer essentiellt annorlunda än både yngre personer och äldre personer utanför äldreomsorgen? Det väcker frågor om betydelsen av ålderismens uttryck i förhållande till plats. Som John Hendricks (2005 s. 295) skriver, måste betydelsen av ålderism och möjligheterna att åstadkomma förändring innebära att blicken riktas mot de institutionella ramar där ålderismen skapas. Peggy Voss, Ehud Bodner & Klaus Rothermund (2018 s. 26) använder begreppet *domain specificity* för att förstå den kontext där stereotyper och diskriminering utifrån ålder skapas och vilka betydelser det får. Äldreomsorgen som en specifik plats kan å ena sidan, som Magnus Nilsson (2008 s. 22) skriver, utgöra en form av positiv särbehandling som lyfter fram äldre personer som en grupp med särskilda behov. Å andra sidan kan äldreboenden ses som en del av det som Richard Kalish (1979 s. 398) benämner *new ageism*. Denna form av ålderism kan ses som en form av paternalistisk ålderism, som framställer äldre personer som svaga och utsatta och med behov som bara kan försvaras och tillgodoses genom service- och omsorgsverksamheternas försorg. Detta begrepp knyter an till *compassionate ageism*, som är ett begrepp som myntades av Binstock (1985 s. 441). Begreppet syftade inledningsvis till att illustrera hur framväxten av välfärdstjänster till äldre personer i USA inte bara motiverades utifrån stereotyper om

äldre som fattiga, sköra och beroende, utan även på kollektiva föreställningar om äldre personer som "berättigade" och "värdiga" samhällets stöd (Binstock 2010, s. 575). Att se äldre personer som värdiga mottagare av omsorgsinsatser kan också vävas in som en del av yrkesverksammas uppfattningar om hur äldre personer "är" och vilka behov de "har" (jfr Damberg 2010 citerad i Jönson 2013 s. 8).

Skepticism, motstånd och rasism mot utrikesfödd personal i äldreomsorgen

I detta avsnitt presenteras forskning som knyter an till omsorgsarbeters förhållningssätt till fördomsfulla och rasistiska uttalanden och handlingar. Genomgången bygger på forskning som lyfter teman som återkommer i flertalet av de studier som gjorts på området. Om vi ser på studier som rör betydelser av etnicitet och hudfärg i äldreomsorgen, går det att hävda att större fokus lagts på att lyfta fram äldre invandrades perspektiv, snarare än belysa äldreomsorgen som en mångetnisk arbetsplats. I en genomgång av etnicitets- och migrationsrelaterade medierepresentationer i finländsk och svensk dagspress fann till exempel Sandra Torres, Jonas Lindblom och Camilla Nordberg (2012 s. 190) att merparten av artiklarna handlade om välfärdsstatens och personalens förutsättningar att möta "äldre invandrades" omsorgsbehov. I Sverige, precis som i många andra västerländska välfärdsstater, utgör den offentliga äldreomsorgen en arena där människor från olika delar av världen möts (Lill 2015 s. 169). Med tanke på det menar de kanadensiska forskarna Bourgeault, Atanackovi, Rashid & Parpia (2010 s. 110) att kunskapsluckan om utrikesfödda omsorgsarbeters erfarenheter av arbetet är alarmerande.

Under de senare åren har dock intresset ökat inom forskningen för att studera betydelser av etnicitet och hudfärg som inkluderar både de äldres och personalens perspektiv (Storm 2018 s. 49). En av få studier som undersökt erfarenheter av arbetet i äldreomsorgen och skillnader mellan olika etniska grupper av omsorgsarbetare är Martha Doyle och Virpi Timonen (2009). Studien byggde på intervjuer med irländska omsorgsarbetare som var födda i Afrika, Asien och Östeuropa. De fann

att alla omsorgsarbetare upplevde arbetsvillkoren på olika sätt, däremot rapporterade de omsorgsarbetare som var födda i Afrika fler erfarenheter av att möta rasism jämfört med de andra två grupperna (a.a. s. 341). Studien visar därmed på betydelsen av att ta hudfärg i beaktande och inte homogenisera kategorin synligt rasifierade omsorgsarbetare. Liknande resultat fann Storm, Braedley och Chivers (2017 s. 207) i en studie om män som arbetade i kanadensiska äldreboenden. I studien fann de att män som var födda i länder i Afrika eller Karibien framstod som mer utsatta för skepticism och rasism från de äldre än män som var födda i asiatiska länder. Även Joann McGregor (2007 s. 110) visar utifrån brittiska erfarenheter från omsorgsarbetare, födda i Zimbabwe, hur föreställningar om "svarta" gestaltade sig i omsorgsrelationen. Utöver att möta rasism, menade de att de i jämförelse med "vita" kollegor behövde jobba dubbelt så hårt för att bli erkända som önskade hjälpare av omsorgsmottagarna. Däremot skilde sig omsorgsarbetarnas förhållningssätt till detta. Några menade att de tolererade detta med hänvisning till de äldres ålder och demenssjukdomar, medan andra menade att uttalandena var att betrakta som ett uttryck för rasism (a.a. s. 816). Liknande förhållningssätt framkommer i en tidig amerikansk studie av Berdes och Eckert (2001 s. 114–115). De fann att personalen förhöll sig olika beroende på om de uppfattade att rasismen från de äldre grundades på otidsenliga föreställningar om mörkhyade personer (*anachronistic racism*) eller om det handlade om medvetna elakheter från de äldre (*malignant racism*).

Frågan om hur personalen ska förhålla sig till dessa uttryck, och om de är att betrakta som uttryck för rasism, har också diskuterats i den svenska forskningen. Här kan Håkan Jönsons (2007) studie sägas vara den första att tydligt uppmärksamma frågan. Studien, som bygger på intervjuer med omsorgsarbetare, visade att detta var en känslig fråga att tala om. Å ena sidan lyftes rasism och skepticism från de äldre fram som en relativt ovanlig företeelse. Å andra sidan var det erfarenheter som de flesta utrikesfödda omsorgsarbetare hade. I studien framkom att de flesta ur personalen såg det som övergående och tillfälligt, något som gick över när omsorgsmottagarna och de utrikesfödda omsorgsarbetarna lärt känna varandra. Vidare lyfte personalen att problemen

främst handlade om de utrikesfödda omsorgsarbetarnas språkbarriärer, de äldres fysiska och kognitiva skröplighet och de äldres ovana och rädsla inför att möta det okända. Betydelsen av språket framkommer även i en studie av utrikesfödda män som arbetar i äldreboenden i Stockholmsområdet. I studien påpekade männen att bristande språkkunskaper kunde göra deras icke-vita kroppar mer synliga i vardagen (Storm 2019 s. 244). Det kan tolkas som att språkbarriärer kan bidra till att överkommunicera betydelsen av hudfärg i vardagens möten mellan omsorgsarbetarna och de äldre.

Genom att personalen, enligt Håkan Jönson (2007 s. 90), inte tolkade de äldres uttalanden som ett uttryck för riktig rasism, kunde uttrycken heller inte bemötas som rasism. I stället bäddades uttalandena in i en diskurs om patologi, som de som omsorgsarbetare behövde lära sig att hantera inom ramen för sin profession. I de fall som dessa situationer artikuleras, så agerade personalen ur ett lösningsorienterat och pragmatiskt perspektiv, snarare än att ideologiskt utmana rasismen och de äldres inställningar till utrikesfödd personal (se även Storm 2019 s. 244).

Liknande resultat framkommer även i Renita Sörensdotters (2008) avhandling om genus, klass och etnicitet i hemtjänsten. Intervjuerna med hemtjänstpersonal i storstaden visade att de å ena sidan inte ville överbetona erfarenheter av att möta omsorgsmottagare som uttryckte sig fördomsfullt eller rasistiskt. Å andra sidan lyftes det fram som något som de flesta mörkhyade omsorgsarbetare hade erfarenhet av. Vidare fann också Sörensdotter (2008 s. 212) att de äldres uttalanden oftast ursäktades med hänvisning till de äldres höga ålder, deras demenssjukdomar men också deras ovana vid utrikesfödda personer. I linje med Håkan Jönsons (2007) argumentation menar även Sörensdotter att omsorgsarbetarna i sin tur bidrar till att befästa normer om svenskhet i stället för att försöka ändra de äldres föreställningar och attityder.

En annan förklaring till att de äldres förhållningssätt och attityder inte ifrågasätts kan handla om betydelsen av att vara professionell (Jönson 2007 s. 93). Det har framför allt lyfts fram i studier av sjuksköterskors förhållningssätt till att möta rasism från vårdtagarna. Till exempel visar Marci Cottingham, Austin Johnson och Rebecca Ericksons (2018 s. 49) studie av rasifierade sjuksköterskor i USA att

de använde olika strategier för att behålla sin professionella roll även i dessa emotionellt utsatta situationer. Även om frågan om professionalism och yrkesidentitet skiljer sig mellan olika yrkesgrupper inom omsorgen, har begreppet fått ett allt större inflytande även inom äldreomsorgens arbetsgrupper. En svårighet i arbetet är dock de outtalade normer som finns när det gäller vad man som personal förväntas att acceptera inom ramen för att bli betraktad som professionell. Det gäller inte bara erfarenheter av skepticism, motstånd och rasism. Malin Åkerström (2002) visar i en studie att hot och våld från omsorgsmottagare i äldreomsorgen ofta förhandlas bort eller underreporteras. Enligt Åkerström beror detta på att personalen inte vill se sig själva som offer, eftersom det skulle kunna ifrågasätta den egna kompetensen att hantera situationen. Det kan också vara en förklaring till att utrikesfödd personal inte rapporterar erfarenheter av att möta rasism. Att som utrikesfödd omsorgsarbetare lyfta fram arbetsgruppens etniska mångfald som ett problem kan enligt Katarina Andersson (2010 s. 322) innebära en risk att inpassa sig till stereotypen om den problematiska invandraren. Vidare kan det finnas en risk att den som uppger sig ta illa upp av de äldres kommentarer och handlingar uppfattas som mindre professionell (se Storm 2019).

Erfarenheter av att möta skepticism, motstånd och rasism i äldreboendets vardag

Ett genomgående tema i mina studier var att de utrikesfödda omsorgsarbetarna trivdes bra i arbetet och kände sig uppskattade av både de äldre och av sina svenskfödda kollegor. När det gällde erfarenheter av att möta fördomar och rasism kunde jag å ena sidan notera att det var en känslig fråga att prata om. Å andra sidan var det något som samtliga utrikesfödda omsorgsarbetare hade erfarenhet av att möta och något som de flesta av de svenskfödda omsorgsarbetarna sett en kollega bli utsatt för.

Det har man upplevt med de boende, "Jävla svartskalle" och svärord. En anhörigs beteende kan också visa "åh, ska du ta hand om henne, du kan ju ingenting". Det har man träffat på

mycket. Vi tar inte åt oss av de äldre sjuka, men med anhöriga kan det bli lite ... Förstår du? Men man respekterar och säger inte emot. (Yasmine, utrikesfödd omsorgsarbetare)

Jag har hört boenden säga att de inte vill ha en "neger", det händer nästan dagligen på en avdelning. Det kan vara en kvinna som säger att hon inte vill ha en man i duschen, det är lite samma och det måste vi respektera. De rasistiska kommentarerna kommer och går. Det är svårt när en boende säger så, för vi kan ju inte komma dit och säga hur den ska tycka och tänka. (Anette, svenskfödd omsorgsarbetare)

Även om det inte går att generellt bedöma hur pass vanligt förekommande detta var, så kunde uttrycken som citaten visar vara grova. Samtidigt var det ingen av omsorgsarbetarna som betraktade det som uttryck för "riktig" rasism. Här spelade ålder en roll för hur uttalandena skulle tolkas. I likhet med Yasmine, uppgav flera av omsorgsarbetarna att det var svårare att förhålla sig till fördomar och diskriminering mot mörkhyade omsorgsarbetare som kom från de äldres anhöriga. Däremot betraktades dessa uttryck från de äldre som mindre allvarliga och togs ibland med en axelryckning. I analysen framträdde två övergripande förhållningssätt som personalen använde sig av, att acceptera och att *omorganisera arbetet*.

Att acceptera

Att acceptera kränkande och diskriminerande uttalanden från de äldre gjordes framför allt med hänvisning till de äldres ålder och kognitiva funktionsnedsättningar.

Ibland slår de dig, det finns några som blir dementa, några som kallar dig svartskalle, men vi vet själva, vi är professionella personer, vi vet att det inte är de som pratar, det är sjukdomen som kommer ut genom munnen. Personer som annars kanske skulle säga "jag älskar dig". (Manuel, utrikesfödd omsorgsarbetare)

När hon är arg kan hon säga jättefula saker, jag visste inte att hon var sådan, men jag tar det inte på allvar. (Paula, utrikesfödd omsorgsarbetare)

Som citaten ovan visar tolkades de äldres uttalanden utifrån ett sjukdomsorienterat perspektiv, som innebar att omsorgsarbetarna inte tolkade det som den äldre personens egna röst. I stället var det sjukdomen som talade, eller uttryck som kom till orda i situationen när omsorgsmottagaren blev arg. Genom att uttalandena betraktades som beroende av omsorgsmottagarnas fysiska och kognitiva hälsa, var det ingen som trodde att äldre personer kunde vara rasistiska på riktigt. Det illustreras kanske främst i citatet från Manuel, som menade att de äldre kanske skulle ha sagt "jag älskar dig", om det inte vore för sjukdomen.

Att förhållningssättet samspelar med omsorgsmottagarnas ålder framkom även under en intervju med Farzad. När det gällde de äldre omsorgsmottagarna menade han att det inte fanns någon mening i att försöka få de äldre att ändra förhållningssätt. Däremot hade han ifrågasatt en kvinna som var under 65 år och som fick hjälp från en hemtjänstgrupp som inriktade sig på yngre personer. Kvinnan brukade säga att invandrare tog "alla jobb", med då hade han svarat, "hur kan vi ta ditt jobb, du sitter ju bara och gör ingenting, om du rör på dig så kan du ta mitt jobb". Även om Farzads bemötande kan diskuteras, synliggör det hur han inte lät fördomsfulla kommentarer från brukarna stå oemotsagda i situationer där de utifrån sin ålder borde veta bättre, enligt hans mening.

Att omorganisera arbetet

Även om fördomsfulla och kränkande uttryck från de äldre beskrevs som sparsamt förekommande förorsakade önskemål om svenskfödda omsorgsarbetare organisatoriska utmaningar. Det gällde framför allt i situationer där omsorgsmottagarna helt vägrade att ta emot hjälp av utrikesfödda omsorgsarbetare. Det förhållningssätt som personalen använde sig av var helt enkelt att byta hjälptagare inom arbetsgruppen. Det handlade dels om att skydda både de utrikesfödda omsorgsarbetarna och de äldre omsorgsmottagarna mot oönskade

omsorgsinteraktioner, dels om att det fanns en osäkerhet om vilken rätt och vilka möjligheter de hade att få de äldre att ändra uppfattning.

Jag tror inte att det är så lätt att ändra på, därför måste man nog respektera det. Sedan handlar det också om min kollega, det är inte "hon" eller "han" utan min kollega som blir utsatt för rasistiska påhopp, hur kul är det? (Anita, svenskfödd omsorgsarbetare)

Utifrån intervjuerna framstod det som att fördomar och rasistiska uttryck först gavs betydelse i vardagen när det gick så långt att de äldre vägrade att ta emot hjälp av utrikesfödda omsorgsarbetare. Både cheferna och de svenskfödda omsorgsarbetarna menade att det var viktigt att förklara för de utrikesfödda omsorgsarbetarna att detta inte var något som de skulle ta personligt. Även om det lyftes fram som det vanligaste förhållningssättet så innebar det att arbetsgruppen inte behövde diskutera det eller försöka åstadkomma någon varaktig förändring.

De utrikesfödda omsorgsarbetarnas emotionella förhållningssätt

När det gäller de utrikesfödda omsorgsarbetarnas förhållningssätt till dessa erfarenheter, framstod det som viktigt att anlägga ett individuellt perspektiv. Även om de flesta menade att det var jobbigt att höra, uppgav en del av dem att de inte tog särskilt illa vid sig.

Nej, det är lugnt, om det händer något rasistiskt där jag jobbar ... Jag försöker att presentera mig på ett bra sätt, eller att ge det bästa jag kan. Om hon inte vill [ha min hjälp] så vill hon inte. (Rahel, utrikesfödd undersköterska)

Negativa tankar kan sitta fast i huvudet, så vi tänker positiva tankar, att de inte är elaka på riktigt. De vet inte vad de ska säga, och det dom säger är inte på riktigt. Det är det som gäller tänker jag, att acceptera det på ett positivt sätt, att tolka det på ett positivt sätt. (Hirsham, utrikesfödd omsorgsarbetare)

Rahel, i citatet ovan, lyfte fram att det enda han kunde göra var att göra sitt bästa. Om de äldre vägrade att ta emot hjälp av honom på grund av hans hudfärg var det inte något som han kunde påverka. Även Hirsham menade att det gällde att ha positiva tankar och att inte ta de äldres kommentarer personligt. Samtidigt fanns det utrikesfödda omsorgsarbetare som tog illa vid sig av att möta dessa kommentarer som en del av sitt arbete.

Jag har varit med om att personalen har börjat gråta för att den fått höra en hemsak kommentar från den boende. (Lena, svenskfödd omsorgsarbetare)

Jag matade honom, sen plötsligt blev han aggressiv och började skrika. När jag kom, kallade han mig neger. "Nej", sa jag, "du får inte använda det ordet." Men han fortsatte [...]. Han är sjuk, så han vet inte exakt vad han gör, så jag kan inte ta det personligt, men jag måste också vara rädd om min integritet. (John, utrikesfödd omsorgsarbetare)

Så även om förekomsten av skepticism, motstånd och rasism sällan tolkades som riktig rasism, är det viktigt att inte glömma bort att olika personer har olika förhållningssätt när det gäller att hantera detta som en del av sin arbetsvardag.

Avslutande diskussion

Det övergripande syftet med kapitlet har varit att diskutera äldre omsorgsmottagares skepticism, motstånd och rasism mot utrikesfödd personal utifrån ålderism som analytiskt begrepp. Ålderism är som flera forskare påpekar ett mångtydigt begrepp som ges olika innebörder. En definition som delas av de flesta forskare är dock att ålderism handlar om negativa attityder och stereotyper som utgår från en persons ålder (Nilsson 2008). Att ålder lyfts fram som en central tolkningsram för omsorgsarbetarna framstår som tydligt, men är de äldre omsorgsmottagarnas förändringsresistens att betrakta som ett uttryck för ålderism? Frågan är inte helt enkel att besvara. I linje med vad som framkom i Håkan Jönsons (2007) studie, visade det

sig att de flesta omsorgsarbetare bortförklarade de äldres uttryck och handlingar genom att patologisera det, se det som ett uttryck av fysisk och kognitiv sjukdom och skröplighet. Det är onekligen så att demenssjukdomar har betydelse för hur utsagor från omsorgsmottagarna ska uppfattas. Men alla som bor i äldreboende har inte en demenssjukdom och demenssjukdomar och kognitiv svikt finns också i ett kontinuum. Att se de äldre omsorgsmottagarna som oförmögna till förändring och oansvariga för sina uttalanden, skulle kunna ses som ett uttryck för ålderism.

Samtidigt bäddades uttalandena in i en omsorgsdiskurs. Det väcker frågan om ny ålderism, som är ett begrepp som Richard Kalish (1979 s. 398) introducerat, är mer användbart. Begreppet avser bland annat att synliggöra en form av ålderism, där till exempel omsorgs- och serviceinstitutioner ges en paternalistisk roll att företräda de äldres behov och formulera hur de äldre vill ha det (se även Damberg i Jönson 2013). Genom att de äldre tillskrivs egenskaper som till exempel svaga, utsatta, hjälplösa och sjuka, blir deras uttalanden inte tolkade som uttryck för riktig rasism (se Jönson 2007). Vidare kan *compassionate ageism*, som enligt Binstock (2010; 1985) handlar om att se äldre personer som "berättigade" och "värda" välfärdsinsatser, bidra till en ovilja från personalen att konfrontera de äldre eller förmå dem att ändra sina åsikter.

Därmed blir de utifrån äldreboendet som kontext skilda från liknande uttryckssätt som förekommer utanför omsorgsinstitutionen. Därmed är det möjligt att det inte bara är åldern, utan snarare platsen, som har betydelse för omsorgsarbetarnas förhållningssätt. Det innebär att äldreboendet med Peggy Voss, Ehud Bodner och Klaus Rothermunds (2018 s. 26) begrepp kan ses som en domänspecifik plats som skapar förutsättningarna för hur ålder och ålderism kommer till uttryck. Som Satu Heikkinen och Clary Krekula (2008 s. 25) lyfter fram, innebär det att även "positiv" ålderism kan innehålla maktaspekter. I detta fall bidrar de positiva bilderna till att de äldres uttalanden inte tas på allvar eller ses som uttryck för något annat. Kan personer som på ett övergripande plans stereotypiseras som "varma och vänliga" verkligen vara främlingsfientliga på riktigt (jfr Abrams et al. 2011)? En ytterligare konsekvens av detta är att de äldres uttalanden och handlingar inte ifrågasätts på samma sätt som om det hade

uttryckts i någon annan socialtjänstkontext. Det väcker frågor om äldreomsorgen ska vara en arena där uttryck som inte skulle accepteras någon annanstans ska stå oemotsagda med hänvisning till normativa antaganden om målgruppens förändringsresistens.

Även om det inte går att säga något om frekvensen av fördomsfulla och kränkande attityder från omsorgsmottagarna har minskat, framstår det som att det vanligaste förhållningssättet från personalen är att inte bry sig om det (Jönson 2007; Sörensdotter 2008). Detta framstår kanske som en smula märkligt. När jag själv började arbeta i äldreomsorgen i mitten av 1990-talet och i en av mina första studier på detta område framstod det som att det fanns en föreställning om att detta skulle avta när nya generationer av omsorgsmottagare flyttade in äldreboenden (Storm 2008). I dag borde rimligtvis dessa ”nya” äldre ha flyttat in. Med tanke på de kohortförändringar som enligt Lars Andersson (2006) och Erdman Palmore (1999) skiljer dagens äldre från tidigare generationer, borde det finnas en större vana att möta personer med olika etniska bakgrunder. Inte minst om de äldre levtt större delen av sina liv i Stockholmsområdet. Det bekräftades till viss del i de studier som jag gjorde 2014–2017 inom ramen för min avhandling. I dessa senare intervjuer var det nästan ingen av omsorgsarbetarna som trodde att nästa generation skulle vara annorlunda. Det kan kanske tolkas utifrån att de som flyttar in till äldreboenden i dag både är sjukare och lever där en kortare tid än tidigare (Schön, Lagergren & Kåreholt 2016); de är för att använda Håkan Jönsons (2009 s. 194) begrepp ”de nästan döda”. Det kan innebära att de äldres skröplighet bidrog till att de äldre betraktades som lika förändringsresistenta som tidigare kohorter.

Det som jag ser som mer problematiskt är att dessa frågor i hög utsträckning fortfarande lämnas till arbetsgrupperna själva att lösa, snarare än att lyftas högre upp i organisationen och i samhället. Särskilt problematiskt blir det med tanke på att allt fler utrikesfödda kvinnor och män arbetar i dagens äldreomsorg, en andel som säkerligen kommer att öka ytterligare över tid (Giertz & Jönson 2018). Att lämna dessa frågor till arbetsgruppen framstår därmed inte som en framgångsrik strategi för att skapa ett hållbart omsorgsarbete som förmår att inkludera olikheter i äldreomsorgens personalgrupp.

Under de senaste tre åren har jag fått möjligheten att föreläsa om resultaten från min avhandling i olika sammanhang. Inte sällan brukar de efterföljande diskussionerna främst handla om hur det går att förstå att vissa äldre omsorgsmottagare kan uttrycka sig främlingsfientligt, snarare än att lyfta fram möjliga perspektiv som kan utmana stereotypen om äldre personer som förändringsresistenta. I några fall har jag fått frågor om nyttan av policydokument, i form av standardiserade anvisningar om hur personalen ska agera om dessa situationer uppstår. Men om vi vill värna om ett omsorgsarbete som förmår att bemöta både dem som ger och dem som tar emot omsorgen med värdighet och respekt, tror jag att nyttan med "standardiserade" förhållningsätt i dessa fall är av begränsat värde. I stället vill jag argumentera för ett perspektiv där diskriminerande, kränkande och rasistiska uttryck från omsorgsmottagarna ses som ett strukturellt arbetsmiljöproblem, som måste synliggöras och erkännas, snarare än att bortförklaras eller sopas under mattan. Samtidigt som det måste finnas utrymme för skilda personliga förhållningssätt och inställningar bland de omsorgsarbetare som möter detta i sitt arbete.

Referenser

- Abrams, D., Russell, P., Vauclair, M. & Swift, H. (2011). *Ageism in Europe and the UK: Findings from the European Social Survey*. London: AgeUK.
- Andersson, K. (2010). Valfrihet och mångfald: Ett dilemma för hemtjänsten. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 17(3-4), 308-325.
- Andersson, L. (2006). Åldrandet. I M. Thorslund & S-E. Wånell (red.) *Åldrandet och äldreomsorgen*. Lund: Studentlitteratur, s. 19-32.
- Ayalon, L. & Tesh-Römer, C. (2018). Introduction to the section: Ageism: Concept and origins. I L. Ayalon & C. Tesh-Römer (red.) *Contemporary perspectives on ageism*. Ebook: Springer Open, s. 1-10.
- Berdes, C. & Eckert, J. M. (2001). Race relations and caregiving relationships: A qualitative examination of perspectives from residents and nurse's aides in three nursing homes. *Research on Aging*, 23(1), 109-126.
- Binstock, R. H. (1985). The oldest old: A fresh perspective or compassionate ageism revisited. *Health and Society*, 63(2), 420-451. Published by Wiley on behalf of Millbank Memorial Fund.
- Binstock, R. H. (2010). From compassionate ageism to intergenerational conflicts? *The Gerontologist*, 50(5), 574-585.
- Bourgeault, I. L., Atanackovic, J., Rashid, A. & Parpia, R. (2010). Relations between immigrant care workers and older persons in home and long-term care. *Canadian Journal on Aging*, 29(1), 109-118.
- Butler, R. (1969). Age-ism: Another form of bigotry. *The Gerontologist*, 9, 243-246.
- Cottingham, M. Johnson, A. H. & Erickson, R. J. (2018). "I can never be too comfortable": Race gender and emotion at the hospital bedside. *Qualitative Health Research*, 28(1), 145-158.
- Doyle, M. & Timonen, V. (2009). The different faces of care work: Understanding the experience of the multi-cultural care workforce. *Ageing & Society*, 29(3), 337-350.

- Giertz, A. & Jönson, H. (2018). Har invandrare som arbetar inom äldreomsorgen en besvärligare situation än sina svenskfödda kollegor?" *Socialvetenskaplig tidskrift*, (25)1, 1–22.
- Heikkinen, S. & Krekula, C. (2008). Ålderism: Ett fruktbart begrepp? *Sociologisk forskning*, 45(2), 18–34.
- Hendrics, J. (2005). Societal ageism. I E. Palmore, L. Branch & D. Harris (red.) *Encyclopedia of ageism*. [Elektronisk resurs]. Binghamton: Taylor & Francis Group, s. 292–297.
- Jönson, H. (2006). *Äldre omsorgsmottagares skepsis och motstånd till personal av utländsk härkomst*. Meddelanden från Socialhögskolan: Lunds universitet.
- Jönson, H. (2007). Is it racism? Skepticism and resistance towards ethnic minority care workers among older care recipients. *Journal of Gerontological Social Work*, 49(4), 79–96.
- Jönson, H. (2009). Äldreomsorgen, ålderism och de nästan döda. I: H. Jönson (red.) *Åldrande, åldersordning och ålderism*. Linköping: Linköpings universitet.
- Jönson, H. (2013). We will be different! Ageism and the temporal construction of old age. Published in *The Gerontologist*. Document Version: Peer reviewed, aka post print.
- Kalish, R. (1979). The new ageism and the failure models: A polemic. *The Gerontologist*, 19(4), 398–402.
- Lill, L. (2007). *Att göra etnicitet inom äldreomsorgen*. Diss. Malmö: Malmö högskola.
- Lill, L. (2015). Etniska relationer och lärande i äldreomsorgen. I N. Montesino & E. Righard (red.) *Socialt arbete och migration*. Malmö: Gleerups, s. 169–185.
- McGregor, J. (2007). "Joining the BBC (British Bottom Cleaners)": Zimbabwean migrants and the UK care industry. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 33(5), 801–824.
- Nilsson, M. (2008). *Våra äldre: Om konstruktionen av äldre i offentligheten*. Diss. Linköping: Linköpings universitet.
- Palmore, E. (1999). *Responses to ageism: Negative and positive*. New York: Springer Publishing.
- Palmore, E. (2005). Three decades of research on ageism. *Generations: Journal of the American Society on Aging*, 29(3), 87–90.
- SCB (2017). Yrkesregistret med yrkesstatistik. Anställda 16–64 år i riket efter yrke.

- Schön, P., Lagergren, M. & Kårehält, I. (2016). Rapid decrease in length of stay in institutional care for older people in Sweden between 2006 and 2012: Results from a population-based study. *Health & Social Care in the Community*, 24(5), 631–638.
- SFS (2008:567). Diskrimineringslag.
- Storm, P. (2008). *Kvinnor och män i avlönat omsorgsarbete: Hur kön kommer till uttryck i tal och handling på ett sjukhem*. Rapport i socialt arbete, 124. Stockholms universitet: Institutionen för socialt arbete.
- Storm, P. (2018). *Betydelsen av kön och hudfärg i äldreboendets vardag under olika organisatoriska villkor*. Diss. Stockholm: Stockholms universitet.
- Storm, P. (2018). I en annan situation: Erfarenheter av att vara man, född utanför Europa och arbeta i äldreboende. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 25(3–4), 231–249.
- Storm, P., Braedley, S. & Chivers, S. (2017). Gender regimes in Ontario nursing homes: Organization, daily work and bodies. *Canadian Journal on Aging*, 36(2), 190–209.
- Sörensdotter, R. (2008). *Omsorgsarbete omvandling: Klass, kön och etnicitet inom hemtjänsten*. Diss. Stockholm: Stockholms universitet.
- Torres, S., Lindblom, J. & Nordberg, C. (2012). Medierepresentationer av etnicitets- och migrationsrelaterade frågor inom äldreomsorgen i Sverige och Finland. *Sociologisk Forskning*, 49(4), 283–304.
- Voss, P., Bodner, E. & Rothermund, K. (2018). Ageism: The relationship between age stereotypes and age discrimination. I L. Ayalon & C. Tesh-Römer (red.) *Contemporary perspectives on ageism*. Open Access: Springer. s. 11–31.
- Åkerström, M. (2002). Slaps, punches, pinches – but not violence: Boundary work in nursing homes for the elderly. *Symbolic Interactions*, 25(4), 515–536.